

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια.)

Γραμματεὺς ἀνδρὸς σημαντικοῦ δὲν δύναται νὰ κατοικήῃ δωμάτια σπουδαστῶν, καὶ ἐκεῖνος τῷ ἐπιπλῶσεν ὠραῖον διαμέρισμα ἐπὶ τῆς διόδου Βολταίρου, πρὸς τὴν αὐλὴν βλέπον, ἀναλαβὼν τὰ τοῦ ἐνοικίου καὶ τῆς τροφῆς· καὶ οὕτω ἡ πρώτη εἰς τὸν κόσμον ἐμφάνισις τοῦ μέλλοντος βουλευτοῦ παρεῖχεν ἐξωτερικῶς ὅλας τὰς ἐνδείξεις ὑπάρξεως εὐπορούσης, ἐν ᾧ κατὰ βάθις ἦτο μεστὸς ἀναγκῶν, ἀπορος χρήματος δι' ἕκτακτα ἐξοδα, ἔχων τὰ θυλάκια κενά. Ἡ φίλια τοῦ Σανιὲ τὸν ἤξιον θαυμαστῶν γνωριμιῶν. Ἦτο δεκτὸς παρὰ τῷ προαστείῳ. Μόνον ὅτι αἱ κοινωνικαὶ αὐταὶ ἐπιτυχίαι. αἱ προσκλήσεις ἐν Παρισίοις, εἰς τὴν ἐξοχὴν τό θέρους, ἐνθα ὤφειλε νὰ ἐνεφανίζετο ἐν ἀμέμπτῳ περιβολῇ, συνεισφιγμένος, οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνον ἢ ἐπιπύξανον τὰς δαπάνας του. Ἡ θεία Πορτάλ, κατόπιν ἐπανελημμένων του αἰτήσεων, τὸν συνέτρεχεν ὀλίγον, ἀλλὰ μετ' ἐπιφυλάξεως, γλισχρότητος, συνοδεύουσα τὴν ἀποστολὴν τῆς δι' ἔκτενῶν καὶ κωμικῶν ἐπιτιμήσεων, ἀναθεματισμῶν ἀγιογραφικῶν πρὸς τὴν φθοροποιὸν πόλιν τῶν μαριδιῶν. Ἡ κατάστασις ἦτο ἀφόρητος.

Μετὰ πάροδον ἔτους ὁ Νουμάς ἐζήτησε νὰ εὕρῃ ἕτερόν τι· ἄλλως, ὁ Σανιὲ εἶχεν ἀνάγκην ἀνθρώπων τῆς συντόνου ἐργασίας, καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ ἀνθρωπὸς του. Ἐνυπῆρχε, παρὰ τῷ μεσημβρινῷ, ἀκατανίκητος νοχέλεια, καὶ ἰδίως ἡ πρὸς τὸ γραφεῖον, ἢ πρὸς τὴν συνεχῆ καὶ θετικὴν ἐργασίαν ἀποτροπῆ. Ἐστερεῖτο ὀλοτελῶς τῆς τοιαύτης ἰδιοψύχας καὶ προσοχῆς. Καὶ τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ εὐεξάλπτου τῆς φαντασίας του, τῆς διηλεκτικῆς ὑπὸ τὸ μεταπὸν του κυμάνσεως τῶν ἰδεῶν, τῆς ἀστασίας τοῦ πνεύματός του ἦν ἐμαρτύρει καὶ ἡ γραφὴ του ἔτι, οὐδέποτε οὐσα ἢ αὐτή. Ἦτο ὁλως ἐξωτερικός, ὁλος φωνῆ καὶ χειρονομία ὡς ὑψίφωνος.

«Ὅταν δὲν ὀμιλῶ, δὲν σκέπτομαι,» ἔλεγεν ἀφελέστατα· καὶ ἔλεγεν ἀληθῶς. Ὁ λόγος παρ' αὐτῷ δὲν ἐπιήγαγεν ἀπὸ τῆς σκέψεως, ἀλλ' ἐξεναντίας προέτρεχεν αὐτῆς, τὴν ἐξήγειρε διὰ τοῦ πατάγου. Ἐξεπλήσσετο καὶ ὁ ἴδιος, ἐτέρπετο ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν τινὶ τῆς μνήμης του γωνίᾳ ἠφανισμένων ἰδεῶν ἃς ὁ λόγος ἀνεύρισκε, συνέλεγεν, ἐξῆγεν εἰς δέσμας ἐπιχειρημάτων. Ὀμιλῶν, ἀνεκάλυπτεν ἐν αὐτῷ εὐαισθησίαν ἥτις τῷ ἦτο ἀγνωστός, συνεκινεῖτο ἐκ τῆς δονήσεως τῆς φωνῆς του, ἐκ τινῶν τονισμῶν συναρπαζόντων τὴν καρδίαν του, πληροῦντων δακρύων τοῖς ὀφθαλμοῖς του. Ἦσαν, προφανῶς, πλεονεκτήματα ῥήτορος· ἀλλὰ τὰ ἠγνῶει, μηδέποτε εὐκαιρήσας παρὰ τῷ Σανιὲ νὰ κάμῃ χρῆσιν τούτων.

Ἐν τούτοις ἡ μονοετής παρὰ τῷ μεγάλῳ νομιμόφρονι δικηγόρῳ δοκιμασία του ἔσχε μεγάλην ἐν τῷ βίῳ του σημασίαν. Ἐκεῖ εὗρε τὰς πεποιθήσεις του, τὰς φιλίας του, τὴν πρὸς τὴν πολιτικὴν κλίσιν,

καὶ τινὰς ὀρέξεις πλοῦτου καὶ δόξης. Ἡ δόξα πρώτη τὸν ἐπεσκέθη.

Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πάτρωνος ἀποχώρησίν του, ὁ τίτλος του ὡς γραμματέως τοῦ Σανιὲ ὄν ἔφερεν ὅπως ἠθοποιοὶ τινες τιτλοφοροῦσιν ἑαυτοὺς: «ἠθοποιοὺς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας» διότι συνεβη δις ἐκεῖ νὰ παραστήσασιν, συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀνατεθῆ αὐτῷ ἡ ὑπεράσπισις μικρᾶς νομιμόφρονος ἐφημερίδος, τοῦ Γχνεύμονος, λίαν διαδεδομένης παρὰ τῷ καλῷ κόσμῳ. Διεξήγαγε τὴν ὑπόθεσιν λίαν ἐπιτυχῶς καὶ αἰσίως. Ἐλθὼν ἀπαράσκενος, μετὰ τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις, ὤμιλῆσεν ἐπὶ δύο ὥρας, μετὰ ζέσεως ἀλαζόνος καὶ διαθέσεως εὐθύμου ἐπιδαλουσῶν εἰς τοὺς δικαστὰς τὴν μέχρι τέλους ἀκρόασίν του. Ἡ ἐν τῇ προφορᾷ του ἀφόρητος τραχύτης ἦς τὸν ἐκώλυε πάντοτε ἡ ὀκνηρία του ν' ἀπαλλαγῆ, προσέδιδε δικηκτικότητα εἰς τὴν εἰρωνίαν του. Ἦτο δύναμις, ὁ ρυθμὸς τῆς μεσημβρινῆς, τῆς θεατρικῆς καὶ προσονοῦς αὐτῆς εὐγλωττίας, ἦν διέκρινεν ἰδίως ἡ σαφήνεια, τὸ φαινὸν τὸ παρατηρούμενον εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τῶν μερῶν ἐκεῖνων, ὡς εἰς τὰς μέχρι βάθους διαυγεῖς τῶν τοποθεσίας.

Ἡ ἐφημερίς φυσικῶς κατεδικάσθη, καὶ ἀπέτιθεν εἰς φρόσιμα καὶ φυλάκισιν τὴν μεγάλην τοῦ δικηγόρου ἐπιτυχίαν. Οὕτω εἰς τινὰ ἀποτυγχάνοντα δράματα, ἅτινα καταρρίπτουσι συγγραφεῖα καὶ διευθυντὴν, ἠθοποιοὺς τις ἐνίοτε κατασκευάζει τὴν φήμην του. Ὁ γνηριὸς Σανιὲ, ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸς ἀκρόασιν, τὸν περιεπτύχθη ἐν πλήρει ἀκροατηρίῳ: «Εἶθε διὰ μεγάλην πράγματα, φίλτατε Νουμά, τῷ εἶπεν ἐκπληκτὸς ὀλίγον διότι τοιοῦτον εἶχεν ὑποθάψει ὦν. Ἄλλ, ὁ πλεόν παντὸς ἄλλου ἐκπληκτὸς ἦτο ὁ Ρουμεστάν, ὅστις ἀπῆρχετο ἐκεῖθεν ὡς ἐξ ὄνειρου, μετὰ τὸν λόγον του ἀπνχοῦντα εἰς τὰ βομβοῦντα ὄτα του, ἐνῶ κατέβαινεν ἐξαλισμένος τὴν ἀνευ γυγκλίδων εὐρείαν τοῦ Δικαστηρίου κλίμακα.

Κατόπιν τοιαύτης ἐπιτυχίας, θριάμβου, κατόπιν σωρείας συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν, τῶν κτρινῶν μειδιαμάτων τῶν συναδέλφων, ἐνόμισεν ἑαυτὸν ὁ δικηγόρος συστηθέντα, περιέμενε ἐν ὑπομονῇ τὰς ὑποθέσεις εἰς τὸ μικρόν του ἐπὶ τῆς αὐλῆς γραφεῖον, πρὸ τοῦ ὑπὸ τῆς οἰκονομίου του ἀνημμένου πενιχροῦ πυρός, ἀλλ' οὐδὲν, πλὴν τινῶν ἐπιπροσκλησέων εἰς γεύματα καὶ ὠραίας ὀρειχαλκίνης προτομῆς προδεχθεισῆς ὑπὸ τῆς συντάξεως τοῦ Γχνεύμονος. Ὁ νέος μέγας ἀνὴρ εὐρίσκετο ἀντιμέτωπος ἐν αὐτῶν ὡς πρότερον δυσχερεῖων, τῆς αὐτῆς περὶ μέλλοντος ἀβεβαιότητος. Ἄ! Αὐτὰ τὰ ἐλευθέρια λεγόμενα ἐπιγγέλματα, τὰ μὴ δυνάμενα νὰ ἐλκῶσι, νὰ καλῶσι πρὸς ἑαυτὰ τὴν πελατεῖαν, ἔχουσι σκληρὰς τὰς ἀπαρχὰς πρὶν ἔτι ἐν τῇ μικρᾷ τῆς προσδοκίας αἰθούσῃ, τῇ ἐπὶ πιστώσει συντηρουμένῃ, μετὰ τὰ κακῶς ἐσώθει πεπληρωμένα ἐπιπλάτης, μετὰ τὸ δι' ἐξηρθρωμένων κροσπηγίων ἐφωδιασμένων συμβολικῶν ἐκκρεμές, ἀρχίσῃ νὰ προσέρχηται ἡ χορεία τῶν σοβαρῶν καὶ πληρωνόντων πελατῶν. Ὁ Ρουμεστάν περιωρίσθη εἰς τὴν παράδοσιν μαθημά-

των περὶ δικαίου πρὸς τὸν νομιμόφρονα καὶ καθολικὸν κόσμον· ἀλλὰ τὸ ἔργον τῷ ἐφαίνετο ὑποδεέστερον τῆς φήμης του, τῶν ἐν τῷ Δικαστηρίῳ ἐπιτυχιῶν του, τῶν ἐγκωμίων δι' ὧν τὰ φύλλα τοῦ κόμματος ἔσπεφον τ' ὄνομά του.

Ὅ, τι ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἐθλιδεν, ὅ, τι τὸν ἔκαμνε νὰ συναισθάνηται τὴν πενίαν του, ἦτο τὸδεῖπνον ὃ ἠναγκάζετο νὰ πηγαίῃ νὰ λαμβάνῃ εἰς τοῦ Μάλμου, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἐξω πρόσκλησιν ἢ δὲν τῷ ἐπέτρεπε τὴν εἰς ξενοδοχεῖον τοῦ συρμού εἰσοδὸν ἢ κατάστασις τοῦ θυλακίου του. Ἡ αὐτῇ γυνὴ τοῦ λογιστηρίου καθιδρυμένη πρὸ τῶν αὐτῶν κυπέλλων ποντίσιου, ἢ αὐτῇ ἐκ πλακῶν ἀργιλοπλάστων θερμάστρα, καὶ αἱ κραυγαί, οἱ τονισμοί, αἱ μαῦραι γενεαῖδες ὄλων τῶν μεσημβριῶν περιεδινοῦντο ἐκεῖ ὡς ἄλλοτε· ἀλλ' ἡ ἰδικὴ του γενεὰ εἶχεν ἐκλίπει, ἐθεώρει τὴν παρούσαν μετὰ τὸ προκατελημμένον πρὸς τὸ παρελθόν του ὄμμα ἀνδρὸς ὠρίμου ἦδη, ἀνευ θέσεως. Πῶς ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ ἐν μέσῳ τοιούτων εὐνηθῶν; Ἄλλοτε βεβαιότατα οἱ σπουδασταὶ δὲν ἦσαν τόσον ζῶα. Ὁ θαυμασμὸς τῶν αὐτῶν, αἱ περὶ τὴν ἐξοχοτητα του διαθρήψεις τῶν ὡς ἀφελῶν κυναρίων, τῷ ἦσαν ἀφόρητοι. Ἐν ᾧ ἔτρωγεν, ὁ καταστηματούχος, λίαν ὑπερήφανος διὰ τὸν πελάτην τόν, προσήρχετο κ' ἐκάθητο πλησίον του ἐπὶ τοῦ τερημένου ἐρυθροῦ διδανίου ὃ κατὰ περιόδου συνεκλόνει διὰ τοῦ ἄσθματος του, ἐν ᾧ εἰς τὴν γείτονα τράπεζαν ἐκάθητο μεγάλη νέα ἰσχνή, τὸ μόνον ἐκ τοῦ παρελθόντος ἀπομένον ὑποκείμενον, ὑποκείμενον ὅστε ὡδὲς, ἀχρονολόγητον, γνωστὴ ἐν τῇ συνοικίᾳ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ ἀρχαία ὄλων», καὶ δι' ἦν ἀγαθὸς τις νέος σπουδαστὴς ὑπανδρὸς ἦδη, ἐγκατεστημένος εἰς τὸν τόπον του, εἶχεν ἀνοίξει ἀπερχόμενος λογαριασμὸν εἰς τοῦ Μάλμου. Οὕτω περὶ τὸν αὐτὸν πάσσαλον βόσκουσα ἀπὸ τῶν ἐτῶν, ἡ πτωχὴ ὑπαρχὴ οὐδὲν ἐγγώριζεν ἐκ τῶν ἐξω, ἠγνῶει τοῦ Ρουμεστάν τὰς ἐπιτυχίας, τῷ ὠμίλει διὰ τόνου οἰκτερισμονος, ὡς πρὸς ὀπισθοδρομηθέντα, πρὸς καθυστερούμενον τῆς αὐτῆς ἦς καὶ ἐκεῖνα ἀπογραφῆς.

[Ἐπταὶ συνέχεια.]

Μετάφρασις Κ. Ι. Ηρασοῦ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δ. Μ. Ἰωάννινα. Καὶ τὰ 4 ποιημάτια ἐκρίθησαν ἀτυχῶς ἀκατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν. Ε. Γ. Trieste. Ἀπεστάλην ἡ διεύθυνσις ἐδιορθώθη Α. Γ. Κέρκυρα. Ἐγένετο κατὰ τὴν ἐπιστολὴν σας ἀτυχῶς τὸ Σοννέτο εἶχε δημοσιευθῆ ὅτε ἐλήθη. Ἀναμένομεν τὰ ὑποσχεθέντα. Α. Π. Α. Φιλιππούπολιν. Ἐνεγράφητε καὶ ἀπεστάλησαν, Α. Δ. Α. Καβάλλα. Ἀπωλεσθέντα ἀπεστάλησαν πρὸς ἀμφοτέρους. Ι. Β. Χ. Ἀργοστόλιον. Κατάλληλον διὰ τὴν «Ἀνάπλασιν». Δ. Ι. Μ. Ζάκυνθον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν, θὰ δημοσιευθῶσι προσέχως. Β. Ζ. Μεγάλλα Κεμπίρ. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν· συνδρομαὶ ἐλήθησαν. Π. Π. Βαρῶσια. Ἀπαντήσαμεν. Δ. Ε. Φιλιππούπολιν. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ